

Имигрантско

Бела съм, бела, юначе,
косите ми златни юлски жита,
очите ми зелени, същи майски поляни,
устните вино червено, дъхави диви капини.

Нозете ми, юначе, от игриви по игриви,
снагата стройна калина,
ръцете снежна коприна.

Ала тръгнах, юначе,
по пътища стръмни нелеки,
през девет земи в десета,
там си и останах.

Бела съм, бела, юначе, пребледнела,
косите ми сребърни вече,
очите не тъй зелени,
устните, що сълзите попиха, пък избледнях,
снагата ми на две се превила,
ръце отмаляха.

Жална птица душата,
че майка и тате, дружки далече,
не е тая чужбина за всеки.

Ела си, върни се, девойко,
че дарове съм ти приготвил,
тежки алтъни, сърмени премени.

Не мога, късно е вече, юначе,
че свих си тука гнездото,
под стряха утеха намерих,
две рожби свидни родих си!

Надя Стефано

2008-12-17